

Hồi thứ Tư

CỨU TÌNH LANG THÂN GÁI DẬM TRƯỜNG

Nữ Lang áo lục la lên:

– Mẫu thân đừng ngăn trở hài nhi.

Nhưng thiếu phụ áo xanh vẫn níu chặt lấy tay nàng. Vẻ mặt nghiêm nghị bà hỏi:

– Giết người đã chết thì thôi! Sao còn muốn phá hủy thân thể người ta nữa? Làm như vậy há chẳng tàn nhẫn quá ư?

Nữ lang áo lục giậm chân đáp:

– Những tên khốn kiếp này đã hạ sát Độc Cô Nhạn!

Thiếu phụ áo xanh vẫn lạnh lùng nói:

– Độc Cô Nhạn không phải bị hai gã này trực tiếp đánh chết đâu. Huống chi hẳn là một tên ác nhân giết người không gớm tay. Nếu chúng có giết gã thì cũng là trừ được một mối họa lớn cho khách giang hồ. Có gì can thiệp đến người? Dù người có liên quan đến gã thì giết chúng để báo thù cũng là đủ rồi. Người còn muốn gì nữa?

Nữ lang áo lục bị thiếu phụ áo xanh giáo huấn một hồi khiến nàng tắc họng, không còn biết nói sao. Nàng đứng thộn mặt ra một lúc rồi nhảy xổ đến bên Độc Cô Nhạn vừa khóc vừa nói:

– Độc Cô Nhạn! Nhạn ca đã bao có tám thân sắt thép chém không vào, chẳng khác tượng la hán đúc bằng đồng, không bao giờ chết được, mà sao...

Nàng mãi khóc mãi thương, chưa kịp điều tra cho biết rõ là Độc Cô Nhạn còn sống hay chết. Nàng cũng chẳng kiểm điểm lại thương thế trong người chàng nữa. Bây giờ nàng mới nhớ ra là mình quá hồ đồ, vội để tay lên đầu Độc Cô Nhạn thì hấp hây còn hơi nóng, lỗ mũi chàng vẫn còn thoi thóp thở nhưng xem chừng sắp tắt hơi rồi.

Bỗng nàng nghe thiếu phụ áo xanh trầm trọng nói:

– Hài tử! Chúng ta đi thôi.

Nữ lang áo lục ngơ ngác hỏi:

– Sao lại bỏ đi?

Rồi nàng đứng lên chạy đến trước mặt thiếu phụ kêu:

– Mẫu thân ơi! Mẫu thân cứu y đi!

Thiếu phụ áo xanh hỏi lại:

– Cứu gã ư?

Mụ lộ vẻ không bằng lòng. Tức giận hỏi tiếp:

– Người điên rồi sao?

Nữ lang áo lục quỳ hai chân xuống năn nỉ:

– Mẫu thân! Hà nhi cầu khẩn mẫu thân cứu y...

Thiếu phụ áo xanh chẳng chút động tâm, thả nhiên đáp:

– Hà nhi! Ta không thể làm hại người được. Người nên biết rằng không nên cứu gã này. Vả lại dù ta có muốn cứu gã cũng không nổi vì tâm mạch đã bị đứt hết cả rồi. Số trời đã định cho gã phải chết nên chẳng còn đường nào cứu vãn lại được.

Nữ lang áo lục vẻ mặt vô cùng thê thảm nói:

– Mẫu thân ơi! Nếu không cứu được y thì hà nhi chẳng thể nào yên tâm được. Chẳng những y đã cứu mạng của hà nhi, mà còn... vì...

Nàng nói đến chữ “vì” rồi ấp úng mãi không thốt ra hết lời được.

Thiếu phụ áo xanh lạnh lùng nói:

– Ta biết rồi! Vì người yêu gã, nhưng không thể yêu được đâu, ngoài mặt, tuy gã là con người tươi đẹp mà trong lòng lại cực kỳ tàn nhẫn. Gã giết người không biết bao nhiêu mà kể, lại không chút lòng hối hận. Vả lại...

Thiếu phụ chưa dứt lời, liền nhìn chăm chặp vào mặt nữ lang nói tiếp bằng một giọng rất nghiêm trọng:

– Đại khái là người đã thổ lộ tình yêu với gã, nhưng gã có biểu lộ gì là cũng yêu người không?

Nữ Lang áo lục thẹn đỏ mặt, cúi đầu xuống không nói gì nữa.

Thiếu phụ áo xanh lại nói tiếp:

– Ta biết chắc gã không yêu người, bởi gã là người không có một chút tình cảm với ai, mới thành danh là Độc Cô Hiệp... Hà tử! Hãy nghe lời ta, mà theo ta ngay!

Nữ lang áo lục gượng gạo la lên:

– Không được! Mẫu thân! Hà nhi không còn biện pháp nào khác...

Thiếu phụ áo xanh ra chiều giận dữ nói:

– Hà nhi! Người không lấy thế làm tức bực bay sao?

Nữ Lang lại đỏ mặt lên cương quyết nói:

– Bất luận y là người thế nào, Hà nhi không cứu chàng không được.

Thiếu phụ áo xanh biến đổi sắc mặt luôn mấy lần cười lạt hỏi:

– Nếu vì cứu gã cần phải dứt đứt mối tình mẫu tử thì sao?

Nữ Lang áo lục rùng mình, nghẹn ngào đáp:

– Mẫu thân! Xin mẫu thân đừng tuyệt tình đến thế!

Thiếu phụ áo xanh lộ vẻ nghiêm khắc nói ngay:

– Bây giờ chỉ còn có hai đường: Một là người theo ta ra đi không đoái hoài gì đến Độc Cô Nhạn nữa. Hai là là mối tình giữa mẹ con ta từ đây đoạn tuyệt!

Thiếu phụ nói xong trở gót đi ra ngoài thiên điện.

Nữ lang áo lục hai mắt đẫm lệ hết nhìn Thiếu phụ áo xanh lại nhìn Độc Cô Nhạn nằm lẩn trên vũng máu. Nàng ở vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Nàng bước đi một bước lại dừng.

Thiếu phụ áo xanh đã ra ngoài cửa điện, bà không quay đầu lại, dẫn giọng hỏi:

– Hài tử! Người còn chưa đi ư?

Nữ lang áo lục đột nhiên châu tuôn tâm tã, nghẹn ngào nói:

– Mẫu thân! Mẫu thân... đừng bức bách hài nhi nữa, hài nhi...

Thiếu phụ buông tiếng thở dài nói:

– Thôi được!

Đoạn bà thò tay vào bọc móc ra một viên thuốc đỏ vung tay liệng vào nói:

– Viên thuốc này đại khái có thể giữ cho gã ba ngày không chết, ngoài ra ta không còn cách nào làm gì hơn được nữa.

Thiếu phụ không chờ nữ lang trả lời đã xăm xăm chạy đi.

Nữ lang áo lục là thất thanh:

– Mẫu thân...! Mẫu thân...!

Nàng gọi đến hơn mười tiếng nhưng thiếu phụ vẫn lạng người đi băng băng không quay đầu lại, rồi bóng bà mất hút...

Nữ lang áo lục đứng thộn mặt ra hồi lâu rồi hấp tấp trở lại bên Độc Cô Nhạn. Nàng nhét viên thuốc vào miệng chàng. Đồng thời giơ ngón tay ra ấn vào huyết yết hầu. Bỗng nghe cổ họng chàng “ọc ọc”, mấy tiếng, chàng đã nuốt viên thuốc vào bụng.

Nữ lang áo lục trong lòng hoang mang, mắt chăm chú nhìn vào mặt Độc Cô Nhạn để xem biến chuyển ra sao.

Bỗng thấy Độc Cô Nhạn người đang nằm ngay như khúc gỗ, đột nhiên từ từ lại chuyển động, dường như viên thuốc đã phát sinh hiệu lực.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, bụng Độc Cô Nhạn có hơi chuyển động.

Nữ lang áo lục ngồi chờ bên Độc Cô Nhạn có đến ba bốn giờ vẫn chưa thấy

chàng hồi tỉnh.

Nữ lang áo lục trong dạ bồn chồn, bước lui bước tới trong thiên điện. Nàng chẳng biết làm gì, chỉ luôn miệng lẩm bẩm:

– Biết làm thế nào? Chàng chỉ còn sống được ba ngày nữa là...

Đột nhiên một ý nghĩ vụt tới trong đầu óc nàng. Nàng la lên:

– Phải rồi! Chi còn cách đó. Hoặc giả y có biện pháp nào cứu được tính mạng cho chàng chăng?

Nàng quyết định chủ ý rồi không chần chờ gì nữa, nàng vội cúi xuống ẵm Độc Cô Nhạn lên. Nàng bồng chàng trai trong vòng tay rồi chạy ra khỏi điện.

Vừa tới cửa sơn môn nàng thấy con Tẩu Lưu mã đang đứng gặm cỏ ngay đó.

Nó ngó thấy Nữ lang áo lục ôm Độc Cô Nhạn chạy ra. Vừa thấy chủ nó bèn hí lên tỏ ý vui mừng.

Nữ lang áo lục đang ẵm Độc Cô Nhạn thấy ngựa liền nhảy tọt lên lưng. Nàng nhận định phương hướng rồi giật cương cho ngựa chạy.

Lúc này đang giữa ban ngày. Nhưng đây là chốn biên cương hẻo lánh miệt Bắc, đồng hoang bát ngát, đi suốt ngày cũng ít thấy bóng người.

Nữ lang áo lục dọc đường không gặp một người nào cả. Lòng nàng nóng như lửa đốt, giục ngựa đi thật mau. Trong vòng nửa ngày nàng đã đi được đến mấy trăm dặm.

Nữ lang áo lục đi cho đến lúc hoàng hôn vẫn chỉ thấy đồng hoang cỏ rậm bao la bát ngát không biết đến đâu là bờ bến.

Nữ lang áo lục dừng cương lại ngần ngừ không biết đi về phương nào. Nàng lẩm bẩm:

– Mình tính toán lộ trình thì bây giờ tới nơi rồi mới phải, làm sao vẫn chưa thấy gì?

Bất thành linh có tiếng tà áo, gió thổi phành phạch.

Nữ lang cũng hơi giật mình, vội thò tay vào bọc lấy ra ba mũi ám khí để chuẩn bị đối phó.

Một bóng xanh từ trên không rớt xuống quát hỏi:

– Người nào đó? Báo danh đi!

Nguyên người mới đến là một lão già áo xanh gầy còm và nhỏ bé. Lão dừng chân trước mặt nữ lang, nét mặt thản nhiên, không lộ vẻ gì khác lạ.

Nữ lang áo lục chau mày hỏi:

– Lão bắt buộc ta phải khai tên ư?

Lão già áo xanh cặp mắt láo liên cười đáp:

– Lão phu vì lòng tốt mà...

Lão vừa nói vừa giơ tay ra trở về phía xa xa nói tiếp:

– Trước mặt kia Bạch Hôi lĩnh thuộc khu vực Lũng Hữu. Nếu cô nương chưa biết địa thế thì dù có đi mất năm ba ngày nữa cũng chẳng tìm được đến nơi.

Nữ lang áo lục thấy lão nói với một giọng nghiêm trang đã hơi yên lòng. Nàng niềm nở nói:

– Lão tiên bối có thể chỉ dẫn cho vãn bối một lối tắt nào chăng?

Lão già áo xanh lại nhìn Độc Cô Nhận nằm trong lòng Nữ lang mà vẫn hôn mê bất tỉnh thì trầm ngâm một lát rồi hỏi lại:

– Chẳng hay cô nương định đi đâu?

Nữ lang áo lục không ngần ngại gì đáp ngay.

– Vãn bối định lên núi Bắc Mang.

Lão già áo xanh đột nhiên nổi một tràng cười ha hả nói:

– Núi Bắc Mang ư? Cô nương đã tới nơi rồi đó.

Nữ lang áo lục ô lên một tiếng mừng vui rồi nói:

– Đây là núi Bắc Mang ư?

Nàng vừa nói vừa buông tầm mắt nhìn ra thì thấy mé hữu trên sườn núi mờ mả trùng điệp. Mặt sau giáp vào vách núi. Bắc Mang quả nhiên là một trái núi lớn.

Lão già áo xanh tùm tùm cười. Đột nhiên lão già giơ tay lên thì ba mũi tụ tiễn lấp lánh ánh sáng xanh lè nối đuôi nhau vọt lên không, bật ra những tiếng “vèo vèo” chói tai.

Nữ lang áo lục thấy lão áo xanh rung tay một cái, ba mũi tụ tiễn nhấp nháy vọt ra, nàng cũng hơi giật mình, vội giơ tay lên quát hỏi:

– Y lão muốn làm gì vậy?

Lão già áo xanh xua tay cười hì hì đáp:

– Núi Bắc Mang gần tới mười năm nay chưa từng có một người khách nào tới thăm hỏi. Nếu cô nương vì thành ý mà đến đây thì là một việc đáng mừng. Lão phu ra hiệu báo tin trước để gia chủ chuẩn bị nghinh tiếp.

Nữ lang áo lục trong lòng vẫn hồ nghi. Nàng toan phóng ám khí nhưng lại thu về không phát ra nữa, nàng chau mày hỏi:

– Quý chủ nhân có ở nhà không?

Lão già áo xanh cười đáp:

– Mười năm nay gia chủ không rời khỏi Bạch Cốt động nửa bước! Sao lại không ở nhà?

Nữ lang áo lục nhìn cặp lông mày ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

– Tính danh quý chủ nhân là gì?

Lão già áo xanh nghe nàng hỏi vậy không khỏi sửng sốt. Lão lão liên cặp mắt nói:

– Cô nương khéo nói giỡn. Cô đã thành tâm đến đây thì dĩ nhiên phải biết gia chủ là ai chứ?

Lão đưa tay ra nắm dây cương rồi nói tiếp:

– Lão phu xin dẫn đường cho cô nương.

Nữ lang áo lục đột nhiên trầm giọng nói:

– Khoan đã!...phải chăng quý chủ nhân họ Đông Phương?

Lão già áo xanh lại đảo cặp mắt lão liên, trên môi lộ một nụ cười bí mật, đáp ngay:

– Đúng rồi! Gia chủ chính là Lê Vi Tử Đông Phương Nhạ, cô nương đã biết sao còn phải hỏi?

Nữ lang áo lục cười nói:

– Mười năm trời lão gia không ra khỏi động chắc người vẫn luyện những môn thuốc kỳ lạ?

Lão già áo xanh gật đầu luôn mấy cái, hàm hồ đáp:

– Chính phải! Chính phải!... cô nương...

Nữ lang áo lục thấy Độc Cô Nhạn hơi thở vẫn yếu ớt và người hôn mê bất tỉnh. Nàng vội nói:

– Vậy cảm phiền lão trượng dọn đường lẹ lên cho!

Lão già áo xanh vâng dạ luôn mấy tiếng, nắm dây cương dắt ngựa lên đỉnh núi.

Đỉnh núi này ngoài những đám cỏ mọc cao ngấp đầu gối, còn toàn là mồ con mả lớn, không biết bao nhiêu mà kể. Lão già áo xanh đi chừng hai mươi trượng thì đột nhiên dừng bước quay lại cười nói:

– Xin cô nương xuống ngựa...

Nữ lang áo lục nhìn khu mồ mả trùng điệp, cảnh tượng hoang vu lấy làm kỳ hỏi:

– Tại sao lại xuống ngựa? Phía trước có thấy đường lối gì đâu?

Lão già áo xanh bật cười đáp:

– Gia chủ ở đây mười mấy năm. Tuy người không rời khỏi động phủ một bước nhưng đã truyền cho thuộc hạ kiến trúc chỗ ở rất khang trang.

Tuy bên ngoài toàn là mồ mả nhấp nhô mà bên trong tráng lệ chẳng khác gì nơi cung thất...

Lão đưa tay trở về phía trước nói:

– Chỗ này chính là cửa vào động.

Nữ lang áo lục nhìn về phía tay lão trở thì thấy giữa khu mồ mả trùng điệp có một tòa cổ mộ rất lớn, bên dưới được lát bằng những phiến đá to. Trước tòa cổ mộ dựng một tấm bia đá và tám ông phỗng đứng sắp hàng hai bên.

Nữ lang áo lục trong lòng nghi hoặc chú ý nhìn tòa cổ mộ này, nàng thêm mối nghi ngờ. Không nhìn được, nàng cất tiếng hỏi:

– Đây là khu vực hẻo lánh ngoài quan ải. Trong vòng trăm dặm không thấy có dân cư chi hết, vậy người ở đâu mà chết lăm thế?

Lão già áo xanh cười ha hả đáp:

– Chừng trăm năm trước đây chỗ này là bãi chiến trường bọn Tây Vực kéo vào xâm lấn Trung Nguyên.

– Cuộc chiến chinh đã gây ra sự tử thương cho hàng vạn người và họ đều được chôn ở đây. Vì vậy mà núi này được gọi là Bắc Mang Sơn. Trong tòa cổ mộ kia đã mai táng quan Chinh Tây đại tướng quân.

Nữ lang áo lục ẵm Độc Cô Nhạn trên tay, nhảy xuống ngựa, gót sen thoăn thoắt đi đến trước tấm bia đá ở ngôi cổ mộ.

Vì đã lâu đời mà bia lại được làm bằng thứ đá xấu, trải qua mưa gió lâu ngày, nét chữ trên bia đá chỉ còn thấy lờ mờ. Nhưng trên bia đá cũng còn rõ được năm chữ lớn: “Bình Tây Đại Tướng quân”.

Nữ lang áo lục bất giác nổi lòng cảm khái. Nàng còn đang để ý xem xét thì nghe lão già áo xanh nói:

– Xin cô nương lùi lại một bước để lão phu mở cửa động.

Nữ lang áo lục tuy trong lòng ngờ vực nhưng vẫn theo lời lui lại hai bước đứng trước mấy ông phỗng đá. Nàng chỉ biết tiếng Lê Vi Tử ẩn ở Bắc Mang nhưng chưa từng đến bao giờ. Nàng không ngờ đây là một nơi thần bí rùng rợn nằm vào giữa a khu mồ mả chốn hoang sơn, khiến nàng không khỏi sợ run. Nữ lang áo lục còn đang ngẫm nghĩ thì lão áo xanh tiến lại trước ông phỗng thứ ba. Hai tay lão bê đầu ông phỗng xoay đi một vòng. Té ra đầu ông phỗng đá không dính hẳn vào mình thành một phiến.

Lão xoay đầu ông phỗng một vòng thì có tiếng lách cách vang lên. Ngôi mộ cổ thốt nhiên lùi lại phía sau!

Nữ lang áo lục thấy vậy không khỏi giật mình kinh hãi. Nàng cố gượng trấn định tâm thần nhìn xuống dưới mộ thì chẳng thấy quan tài chi hết, mà chỉ là một đường địa đạo tối om.

Đường địa đạo này rộng chừng tám thước đi chênh chếch sâu xuống. Những bậc thang đường hầm toàn bằng đá xanh. Giữa đám mồ mả chốn hoang vu đột

nhiên xuất hiện một đường địa đạo mà cách kiến trúc rất chỉnh tề khiến cho tai mắt Nữ lang cô một cảm giác kỳ lạ.

Lão già áo xanh tùm tùm cười, nói:

– Từ đây vào, tưởng cô nương đi bộ thì hơn.

Nữ lang áo lục tuy trong lòng kinh hãi nhưng tinh thần phấn khởi, cúi xuống trông vào đường hầm nói:

– Phạm vi trong này có rộng lắm không?

Lão già áo xanh ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

– Bên trong đường lối quanh co lên cao xuống thấp phỏng chừng độ ba bốn dặm.

Nữ lang áo lục ngây thơ lè lưỡi nói:

– Thiệt là một công trình vĩ đại. Công trình kiến trúc chắc phải mất đến bốn, năm năm.

Lão già áo xanh cười ha hả đáp:

– Từ lúc khởi công đến ngày hoàn thành vừa vặn mười năm!

Nữ lang áo lục tấm tắc khen ngợi, nàng hơi nhú cặp lông mày nói:

– Ngoại tử ta suốt đời chuyên tâm vào việc y lý dược tính, ta chưa từng nghe lão gia có hứng thú về cách kiến tạo cổ mộ bao giờ. Thế mà cách kiến trúc vĩ đại nơi đây...

Lão già áo xanh hơi biến sắc, ngắt lời:

– Té ra cô nương là ngoại tôn của gia chủ ư? Sao mười mấy năm trời không thấy cô nương tới đây bao giờ? Lão phu chưa hề nghe gia chủ đề cập đến cô nương.

Nữ lang áo lục hơi đỏ mặt, cúi đầu xuống ấp úng:

– Vì lão gia bất mãn về vụ song thân ta. Nên từ thuở nhỏ ta chưa từng thấy mặt ngoại tử bao giờ...

Lão già áo xanh cười ha hả nói:

– Như vậy chẳng trách cô không hay tới đây.

Lão đảo mắt nhìn nàng rồi ngạo nghễ nói tiếp:

– Chẳng giấu gì có nương: Công cuộc kiến trúc ở đây toàn lão phu thiết kế đốc công để kiến tạo nên!

Nữ lang trầm trồ tán tụng:

– Úi chà! Thế thì chắc ngoại tử ta tin yêu lão lắm!

Lão già áo xanh còn khoe:

– Nhờ gia chủ rộng thương đã cho lão phu giữ chức Tổng quản trong khu vực này.

Nữ lang áo lục đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn lão nói:

– Tiểu nữ vẫn chưa thỉnh giáo quý tính đại danh.

Lão già áo xanh mỉm cười đáp:

– Lão phu là Tư Đồ Xảo, được người tặng cho cái ngoại hiệu là Tiểu Diện Lỗ Ban.

Nữ lang áo lục bất giác cười khanh khách nói:

– Cái ngoại hiệu của lão quả nhiên đúng với sự thực. Tư Đồ Tổng Quản chẳng hổ là một tay thợ khéo.

Tiểu Diện Lỗ Ban Tư Đồ Xảo hớn hở nói:

– Cô nương quá khen. Bây giờ lão phu xin đưa đường cho cô nương đi.

Lão nói xong tiến vào trong địa đạo trước.

Từ nãy tới giờ, lão áo xanh tuyệt không hỏi tới nữ lang tới đây có việc gì, hay đả động đến Độc Cô Nhạn vì sao lại máu me đầm đìa, hôn mê bất tỉnh mà nàng cứ ẵm luôn trong lòng. Dường như lão tỏ ra mình không có tính tò mò.

Nữ lang áo lục tuy vẫn bần khoăn trong dạ, nhưng nàng không ngần ngại cất bước theo lão luôn.

Vừa vào trong địa đạo thì đột nhiên có tiếng hô vọng lại:

– Bọn thuộc hạ nghinh đón Tổng quản về động.

Nữ Lang áo lục không khỏi giật mình kinh hãi.

Bỗng thấy hai bên đường cả thảy mười hai tên võ sĩ quần áo chỉnh tề, lưng đeo trường kiếm vừa hô vừa cúi rạp xuống lễ rất cung kính.

Nguyên những tên này đứng sát vào hai bên vách đá mà đường hầm lại tối om, nên nữ lang áo lục chưa nhìn thấy.

Tiểu Diện Lỗ Ban bệ vệ gật đầu nói:

– Các người về trước bẩm động chúa là bản tòa đang dẫn quý khách đi vào.

Mười hai tên võ sĩ kẻ đao người kiếm dạ ran. Sáu tên trở gót đi luôn. Cước bộ chúng đi nhanh như bay tiến vào phía trong. Còn sáu tên nữa lại từ từ lùi ra cửa động.

Lại một trận lách cách nổi lên, ngôi cổ mộ từ từ di chuyển về lại chỗ cũ. Thế là cửa động lại đóng chặt.

Nữ lang áo lục cảm thấy bần khoăn trong dạ. Bỗng nghe Lỗ Ban cười nói:

– Đó là thập nhị sát tinh chuyên việc canh giữ cửa động!

Lão vừa nói vừa cử bộ đi về phía trước.

Trong động đã tối đen như mực. Ngôi cổ mộ dùng làm cửa động bây giờ lại đóng kín, nên càng tối hơn, giơ tay không trông rõ ngón. Nhưng mà nữ lang áo lục nội lực tinh thâm nên nàng vẫn trông rõ cảnh vật trước mắt. Nữ Lang lúc bước chậm lúc bước đi mau theo sát Tiểu Diện Lỗ Ban.

Chỉ trong nháy mắt đã vào sâu đến ba chục trượng. Đường địa đạo càng vào trong càng rộng hơn. Hai bên toàn là những phiến đá xanh lớn xây liền vào nhau thành tường vách phẳng lì.

Thật là một công trình hiệu đại tuyệt hảo. Nếu ai không đến tận nơi thì không bao giờ ngờ tới giữa chốn hoang vắng này lại có một công cuộc kiến trúc vĩ đại đến thế!

Đột nhiên trước mắt nữ lang hiện ra một tia sáng. Nàng vừa ngạc nhiên vừa mừng thầm nghĩ bụng:

– Huyệt động này thông ra ngoài rồi. Vậy nơi đây chẳng lấy gì làm sâu cho lắm. Nhưng lập tức nàng phát giác ra mình đã đoán sai. Vì đi thêm mấy bước ánh sáng tỏ hơn. Ánh sáng này do một hạt minh châu khảm liền vào đá.

Hạt minh châu này lớn bằng quả trứng gà. Ánh sáng chói mắt và lóe ra đến ngoài mười trượng. Nhưng ngoài mười trượng lại có hạt minh châu khác soi sáng. Vì thế mà chỗ nào trong đường hầm cũng sáng tỏ như ban ngày.

Nữ lang áo lục không khỏi sửng sốt, dường như nàng không tin đây là sự thực vì mỗi hạt minh châu lớn bằng quả trứng gà đã có một giá trị rất lớn. Thế mà trong địa động này không biết có đến bao nhiêu hạt minh châu lớn như vậy.

Tiểu Diện Lỗ Ban Tư Đồ Xảo dường như phát giác ra sự kinh ngạc của Nữ Lang, liền tùm tùm cười nói:

– Những hạt minh châu này là của báu từ đời Ân Chu.

Khi lão phu đốc công cuộc kiến trúc nơi đây bởi đất lên tìm được cả thảy 324 hạt đủ để ứng dụng trong nhà hầm này.

Nữ lang áo lục kinh ngạc hỏi:

– Những 324 hạt kia ư?

Tiểu Diện Lỗ Ban đáp:

– Khu động phủ rộng lớn này cần phải có bấy nhiêu hạt dạ minh châu mới đủ, không thì tối om chẳng còn nhìn thấy gì nữa.

Nữ lang áo lục nửa tin nửa ngờ, liếc mắt nhìn lại những hạt minh châu tự hỏi:

– Hay là của giả? Chẳng lẽ đây lại là nơi cất giấu nhiều trân bảo thế này?

Nhưng nàng nghĩ kỹ thì những hạt minh châu ánh sáng lóe ra bốn phía không lộ chút chi là của giả.

Tiểu Diện Lỗ Ban Tư Đồ Xảo hé mắt nhìn thiếu nữ rồi cười ha hả cất bước.

Con đường nàng vừa đi qua vòng vèo chớ không thẳng tắp. Lúc này ở trước mắt nàng lại phân chia thành nhiều ngã. Nữ Lang ngẩn người ra nghĩ thầm:

– Đường lối nơi đây rắc rối như thế này thì ai mà nhớ được. Nếu không có người dẫn lộ thì khó ra khỏi nơi đây.

Nàng còn đang ngẫm nghĩ thì Tiểu Diện Lỗ Ban đã rẽ sang ngã khác. Nữ Lang ngấm ngấm ghi nhớ đường lối vào trong lòng. Nàng vẫn theo sau Tiểu Diện Lỗ Ban.

Đi chừng được mười trượng nữa trước mặt lại xuất hiện ra nhiều ngã đường.

Tiểu Diện Lỗ Ban quay đầu trở lại mỉm cười rồi tiến vào một con đường rẽ. Lão đi rất mau, lúc nào cũng tươi cười dường như lão lấy làm tự hào về công cuộc kiến trúc tỉ mỉ của mình.

Đường hầm quanh chốc chốc lại chia làm nhiều lối rẽ. Nữ Lang áo lục cố nhớ lại những quãng đường đã qua nhưng không tài nào nhớ hết được. Sau nàng đành bỏ mặc không ghi nhớ nữa chỉ theo Lỗ Ban tiến về phía trước.

Hai người đi lúc nữa thì đến trước một tòa thạch thất. Trong nhà có một cái bàn và bốn cái ghế.

Tòa nhà này bốn mặt đều có thông lộ. Trên tường gắn nhiều hạt minh châu để soi sáng. Nàng trông rất rõ và ngã nào cũng tĩnh mịch không một bóng người.

Tiểu Diện Lỗ Ban đi vào thạch thất rồi dừng bước lại nói:

– Gia chủ ở căn nhà gần đây. Cô nương hãy chờ lão phu phái người vào bẩm trước rồi hãy dẫn cô nương vào yết kiến sau.

Nữ lang áo lục ẵm Độc Cô Nhạn hồi lâu. Người nàng mỗi mệ. Nàng nghe Tư Đồ Xảo nói vậy liền ngồi xuống ghế. Đột nhiên Lỗ Ban vỗ hai tay cất tiếng quát:

– Lại đây.

Nữ lang áo lục không khỏi sửng sốt. Nàng đảo mắt nhìn ra mấy ngã đường dẫn tới ngôi nhà này trong vòng hai mươi trượng chẳng có một ai.

Nàng còn đang nghi hoặc bỗng nghe có tiếng hú nho nhỏ, Một bóng người từ ngã đường mé hữu chạy đến nhanh như chớp.

o O o